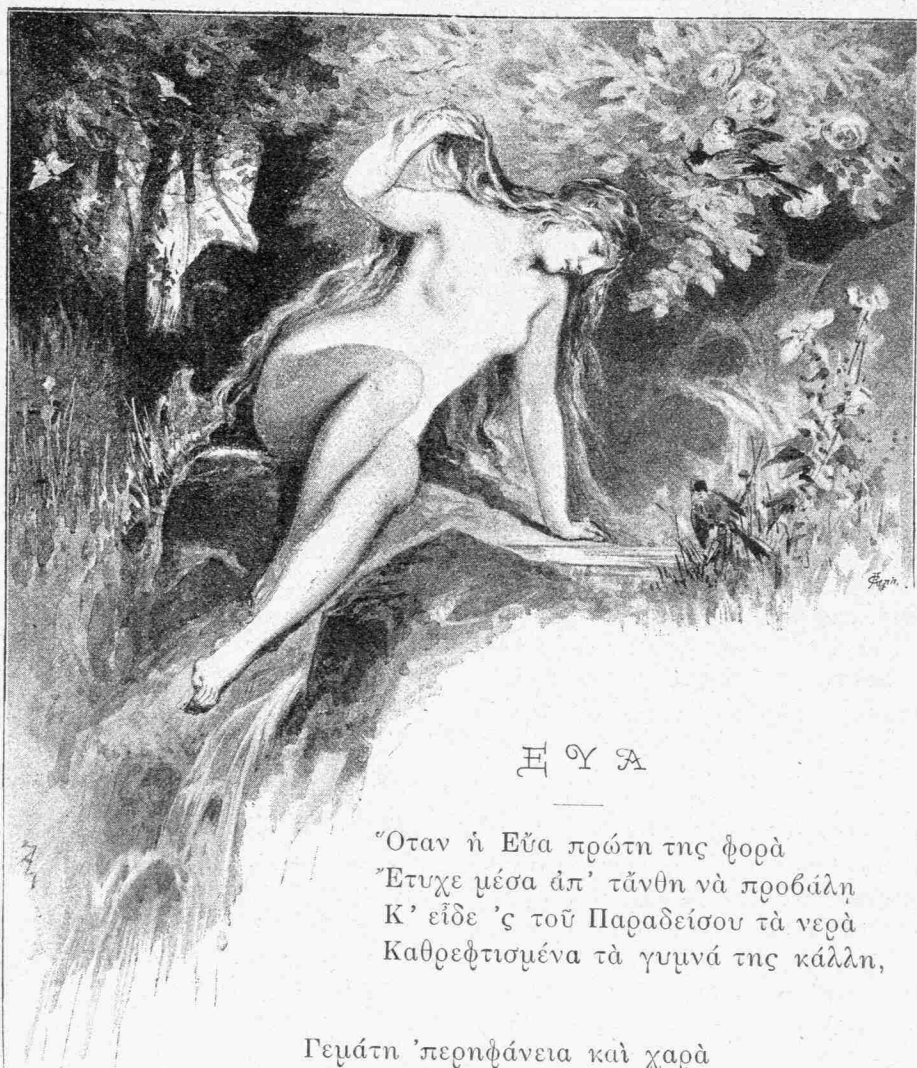

ΕΥΑ

Ὅταν ἡ Εὐα πρώτη της φορά
Ἐτυχε μέσα ἀπ' τ'ἀνθη νὰ προβάλῃ
Κ' εἶδε 'ς τοῦ Παραδείσου τὰ νερά
Καθρεφτισμένα τὰ γυμνά της κάλλη,

Γεμάτῃ 'περηφάνεια καὶ χαρὰ
Ἐστήλωσε τ' ὀλόξανθο κεφάλι
Καὶ μέσ' 'ς τὰ δύο της μάτια τὰ γλαρὰ
Ἀστραψ' ἔλπις κ' ἐπιθυμιὰ μεγάλην.

Ἀκούει τῆς ἁμαρτίας τὴ φωνή:
«— Ἀπὸ τὰ πλάσματα τοῦ Παραδείσου
Ἐσ' εἶσαι ἢ ὠμορφότερα πλασμένην.

Φεύγα ἀπὸ τέτοια πλάσι ταπεινή·
Εὐα, ὕψλὸ καὶ ἄξιο θρονί σου
Τοῦ Σαβαώθ ὁ θρόνος σὲ προσμένει!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ